

như kể chuyện vui về một cậu bé ngộ ngộ. Mà tôi thiết nghĩ, nhân cách của cậu bé dạy ta bao điều!

Khác với cái vẻ ngoài của người đàn ông to lớn, từng trái, dạn dày sương gió... trong anh là một miền thơ ấu trong trẻo, một tâm hồn lãng mạn, những tình cảm thánh thiện. Có lẽ vì vậy mà anh luôn đem lại sự xúc động sâu sắc tới người đọc. Và tôi, khi đọc đi đọc lại tập truyện này, vẫn lặng đi vì tiếng quát dững cảm của cậu bé Xịt: "*Mày có ngon thì hù dọa tao nè. Để em tao yên!*"

Ngày 1.6.2014

Người biên tập

Thuốc tiên

Nằm bệnh, nhớ ngày xưa...

Đã hai ngày nay, thằng Ba bị ốm nằm bẹp dí. Cái tội trưa hôm kia tan học không về nhà, theo đám bạn chơi đá banh ngoài ruộng giữa trời lúc nắng lúc mưa. Chơi xong về nhà lại không để ráo mồ hôi mà còn xối nước tắm ào ào. Con Tư đã nhắc đi nhắc lại mẹ dặn ở ngoài nắng về hay người nhiều mồ hôi là không được tắm. Vậy mà nó không nghe, còn la con Tư sao lái nhái hoài vậy. Đến tối nó thấy ngây ngây trong người, mặt bừng bừng, miệng đắng đắng. Sáng hôm qua vừa thức dậy trán nóng hôi hổi, toàn thân nhức mỏi rã rời. Nó mới tin là đã bị ốm thiệt.

Suốt cả ngày nằm co quắp, mệt lả, rên hừ hừ, nhưng quái lạ là nó không ừ rừ, mà bụng cứ khấp khởi chờ đợi. Con Tư và thằng Năm thấy anh bệnh, thương anh nên không buồn ra ngoài sân chơi, ngồi bên cạnh anh suốt,

nhưng cũng chộn rộn thì ào vào tai nhau: “Anh Ba bị ốm rồi. Đã quá ha”.

Ốm. Nhưng đã quá ha. Vì hiếm khi được ốm. Mà mỗi lần ốm là được nghỉ học. Được nằm một chỗ không làm việc nhà. Được bố mẹ và cả nhà ưu ái, chăm sóc, vỗ về từng chút một.

Nhưng đó chưa phải là điều mà thằng Ba khắp khối chờ đợi nhất.

Nó chờ đợi cái khác.

Không chỉ nó, thằng bị ốm chờ đợi, mà cả lũ em không hề bị ốm của nó cũng chờ đợi theo.

*

* *

Tối nay trời nhá nheo mẹ mới đi bán ở chợ huyện về. Mẹ đã vất vả quanh ngày, giờ nó ốm mẹ càng vất vả hơn. Ngày hai lượt đi về, vừa bán hàng ở chợ vừa chăm sóc con, vừa nấu nướng, dọn nhà.

Thấy thằng Ba vẫn sốt cao, mẹ lấy khăn chườm nước khắp người như hổm rày. Tay mẹ làm mà miệng chép xót xa. Thằng Ba nhìn mẹ lo lắng cho mình, lòng dậy yêu thương ấm áp. Nhưng như để tăng thêm lo lắng cho mẹ, nó cứ bật tiếng rên ư ử mỗi lần mẹ cầm cái khăn vừa nhúng nước lạnh chạm vào người nó, làm mẹ lú lú chân tay hơn.

Cũng như chiều hôm qua, con Tư thấy mẹ lo cho anh nên tự ý thức làm chị, dắt thằng Năm lết phệt ra sau nhà xối nước trong lu kì cọ cho em. Hai đứa vừa tắm vừa ngóng lên nhà trên.

Ngóng cái món tiếp theo trong “đơn thuốc điều trị” của mẹ dành cho anh.

Thấy chùng đã bớt sốt, mẹ đắp luôn cái khăn trên trán thằng Ba, nhìn nó âu yếm:

- Tối nay con ăn cơm nổi không?

Nó khẽ lắc đầu.

- Vậy mẹ nấu cháo cho con ăn rồi uống thuốc nhé?

Thằng Ba im lặng không gật mà cũng không lắc. Qua nay nó đã húp tới bốn tô cháo trắng ăn với đường cát rồi. Gật không nổi mà lắc thì sợ mẹ buồn.

Gọi là bốn tô cho tròn trịa, chứ mỗi lần ăn lại giảm dần đi. Lúc đầu một tô. Rồi hai phần ba tô. Rồi nửa tô. Mới vừa trưa nay thôi cũng cháo. Nó phải gồng mình húp từng muỗng nóng hổi, cháo đi đến đâu là biết đến đó. Húp trôi được muỗng nào nó lại nín hơi thở phò phò nặng nhọc một lúc trước khi húp muỗng kế tiếp. Mồ hôi túa ra, ngực tưng tưng, tay chân run run. Được đâu vài muỗng nó không húp nổi nữa, nằm vật xuống rên ư ừ.

Giờ mà húp cháo tiếp chắc chết quá, nó nghĩ vậy.

Khác hẳn trưa hôm qua, ngay khi mẹ hỏi vậy nó gật đầu ngay. Và mẹ cũng biết chắc nó sẽ gật đầu ngay. Chắc chắn gật. Cái món đầu tiên trong “đơn thuốc điều trị” này anh em nó đã quen thuộc đến nằm lòng. Ngay cả con Tư thấy mẹ nói chuyện với anh, lồm bồm tiếng được tiếng mất đã biết mẹ hỏi gì, liền thì thào ngay vào tai thằng Năm: “Ăn cháo rồi kìa”.

Thấy nó im lặng, mẹ hỏi tiếp:

- Hay mẹ pha sữa cho con uống và chấm bánh mì được không?

Thằng Ba định im lặng tiếp, nhưng biết giờ cũng không còn món nào ngon lành hơn, đành dạ thật khẽ.

Chẳng kém gì cháo, hai ngày nay nó cũng cố gắng hết sức với ba li sữa bò nóng chấm bánh mì, mà lần nào cũng thừa mứa gần nửa li. Dù là con nhà nghèo, nhưng từ nhỏ nó bị dị ứng với sữa bò. Nó rất sợ cái vị béo ngậy của sữa xộc lên mũi, ứ nghẹn ở cổ, óc ách dưới bụng. Không nuốt nổi cháo, nó đành uống sữa. Nó không có sự lựa chọn đòi hỏi

nào khác. Bánh mì chấm sữa, món ăn chữa bệnh cùng với cháo trắng đường cát, không bao giờ thiếu trong “đơn thuốc điều trị” của mẹ, của cả xóm nhà nó, của cả miền quê ngoại thành này.

Con Tư và thằng Năm ngồi dưới đất ngóng cổ nhìn mẹ và anh, rồi nhìn nhau. Vậy là vẫn cháo và vẫn sữa chấm bánh mì. Hai đứa em nhỏ của nó cũng như nó, vẫn đang tiếp tục chờ.

Chỉ dám chờ, chứ không dám đòi dám xin.

Bố đạp xe bán cà rem dạo về đã hơn bảy giờ tối, khi thằng Ba đang uể oải nhai từng miếng bánh mì chấm với sữa. Bố đến ngồi bên cạnh, sờ trán, xoa đầu, nhìn nó thương cảm. Ốm chưa đầy hai ngày mà nó hốc hác quá. Li sữa chỉ vơi được một phần ba. Ổ bánh mì mới hết được góc nhỏ.

Thấy nó nhọc nhằn chấm và nuốt, bố hỏi nhỏ:

- Con ăn không nổi hả?

- Dạ...

- Con mệt lắm hả?

- Dạ... với con ngán sữa...

- Hay ngày mai bố nói mẹ mua hủ tíu con ăn nhé?

Hủ tíu! Hủ tíu! Hủ tíu! Trong đầu của thằng Ba và của cả hai đứa em nó cùng lúc reo lên.

Hai tiếng “Hủ tíu” đó làm nó bừng tỉnh ngay. Một luồng sinh lực tươi mát nhộn nhạo chạy dọc ngang trong người. CƠN SỐT HÀNH HẠ nó qua nay như sắp sửa vỗ cánh bay đi mất tiêu. Tay chân bỗng nhẹ tênh, khỏe khoắn.

Nó lạnh lạnh trả lời bố:

- Dạ!

- Giờ con ráng uống sữa, rồi uống thuốc. Mai bố đi bán về mua hủ tíu cho.

- Dạ!

Ngay sau tiếng dạ thật to, nó ngửa cổ uống từng hơi đến cạn sạch li sữa.

Bố mỉm cười nhìn nó đôn hậu, nhưng khi nhìn qua mẹ, bố mẹ lại có vẻ băn khoăn.

Hủ tíu. Món ăn ngon nhất, hấp dẫn nhất trong “đơn thuốc điều trị” của bố mẹ nó. Những lần được bố mẹ chở đi chơi trên chợ huyện, ngang qua quán hủ tíu ở ngã ba Chùa là cả ba anh em nó không ai bảo ai đều dáo dác nhìn vào, nuốt nước miếng ừng ực.

Đối với nó, hai em nó, hay bất cứ một đứa trẻ nào trong xóm nhà nó ở miền quê ngoại thành này, đó là món thuốc tiên. Như thế nếu không có món đó, thì không thể hết bệnh được.

Hai ngày nay nó nằm bẹp chiếu, nhưng không thôi hồi hộp đợi chờ. Vừa nằm rên ư ử, vừa nghĩ đến từng cọng hủ tíu trắng ươm, những lát thịt xá xíu cắt nhỏ, cục bò viên, miếng tép mỡ béo ngậy, nước lèo nóng hổi ngon ngọt thơm lừng. CƠN SỐT HÀNH HẠ nó bao nhiêu thì tồ hủ tíu cũng hành hạ nó không kém như vậy.

Thèm, nhưng nó không dám mở miệng đòi. Nó là anh lớn, nên nó biết một tồ hủ tíu đó bằng một bữa ăn của cả nhà. Mẹ bán hàng ở chợ để lo bữa cơm trưa. Bố rong ruổi đạp

xe bán cà rem khắp hang cùng ngõ hẻm từ sáng tinh mơ đến chiều tối để lo bữa cơm chiều và tiền ăn học của ba anh em nó. Bố nó không nói ra thì chẳng bao giờ nó dám xin.

Ở miền quê ngoại thành này, cái quà cái bánh chỉ là vài cục kẹo đục, dăm khúc mía lau, mấy trái ổi xá lị. Có bao giờ nó dám nghĩ dám mơ được ăn hủ títu đâu, nếu như không ốm. Mà đám trẻ miền quê như nó đâu có dễ ốm. Cứ mình trần đầu trần trụi trụi nắng mưa, khôe phây phây. Họa hoàn lắm cả năm mới cảm sốt một lần. Cũng là chừng ấy thời gian mới được biết đến hương vị thơm ngon của nước lèo xá xíu bò viên.

Ốm, nhưng đã, nhưng khắp khởi chờ nôn nao đợi là vậy.

Được bố gỡ cái thềm thường mắc míu hai ngày nay trong lòng, đêm đó dù còn sốt nhưng nó ngủ ngon hơn. Hai đứa em của nó cũng vậy, ngủ mà cứ mơ: “Hủ títu! Hủ títu!”.

*

* *

Hôm sau, thằng Ba cứ nghĩ đến tô hủ títu tối nay bố mua về để có thêm động lực chiến đấu với li sữa thứ năm vào buổi sáng và tô cháo trắng đường cát thứ sáu vào buổi trưa. Nhưng oái oăm là đến chiều nó lại hết sốt, chỉ còn hâm hấp nóng, người khôe ra nhiều.

Nó đâm lo, tối về bố thấy nó đỡ ốm thế này sẽ đổi ý không mua hủ títu cho nó nữa. Nghĩ vậy, nó vẫn cố nằm lì, thỉnh thoảng cất tiếng rên ư ử cho mẹ và hai em nghe.

Bây giờ tối. Thằng Ba bắt đầu sốt ruột. Sợ đến lúc bố về trán nó không còn chút nóng hâm hấp nào nữa thì công toi.

Bây giờ rười. Bố vẫn chưa về. Càng lúc nó càng hồi hộp, căng thẳng. Cả hai đứa em nó cũng ngồi ở bậc cửa ngóng ra ngoài đường. Thường bữa nào bán ế lắm bố mới về trễ vậy. Mà bán ế thì bữa tối có khi còn không có, nói gì đến hủ títu.

Hơn tám giờ tối. Mẹ nấu cơm xong, tới sờ trán nó làm nó giật mình.

- Hết sốt rồi. Con đói không?
- Con chưa đói. Con còn nóng đầu mà mẹ.
- Trán mát nhiều rồi. Ngày mai là hết ốm.
- Nhưng con còn mệt...
- Vậy hả. Hay con ăn đỡ miếng cơm nhé?
- Dạ thôi... con chờ bố...
- Chắc bố cũng sắp về. Nếu đói nói mẹ lấy cơm ăn đỡ.
- Dạ!

Hai mẹ con đang trò chuyện thì con Tư và thằng Năm đồng thanh reo lên:

- Bố về! Bố về!

Thằng Ba quên cả mệt, quên cả đau chỉ còn hâm hấp nóng, bật ngồi dậy nhìn ra ngoài, thấy bố dắt xe đạp chở thùng kem dựng ở góc nhà. Nó chăm chăm theo dõi từng động tác của bố, đến khi bố mở thùng kem lấy ra bịch hủ títu đưa cho mẹ, nó mới vỡ òa vui sướng, tan biến hết những hồi hộp lo lắng trong lòng suốt ngày hôm nay. Hai đứa em nó lú